

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Bc. Ing. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **X. Ch. Y.**, zastoupeného Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2006, č. j. OAM-3428/VL-07-HA08-2004, o udělení mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2008, č. j. 3 Az 50/2006 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12. 5. 2006 neudělil žalovaný žalobci azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; zároveň vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze; ten žalobu zamítl rozsudkem ze dne 30. 4. 2008. Dospěl k závěru, že hlavním důvodem, pro nějž žalobce požádal o udělení azylu, byla snaha legalizovat svůj pobyt na území České republiky, a zabránit tak správnímu vyhoštění. Politika jednoho dítěte, kterou žalobce označil za důvod svého odchodu ze země původu, není již zdaleka tak striktní jako před několika lety, a nucené sterilizaci žen nic nenasvědčuje. O pronásledování žalobce nelze hovořit ani v souvislosti s pokutou, která jemu a jeho manželce údajně byla udělena za předčasné narození dítěte. Soud se ztotožnil i se závěry žalovaného ohledně azylu z důvodu sloučení rodiny, azylu z humanitárních důvodů a překážky vycestování.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností; namítl, že městský soud se nezabýval tím, zda žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci ohledně podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Vzhledem k tomu, že zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody, závisí výklad tohoto pojmu na uvážení správního orgánu. Toto uvážení nemůže být ani příliš široké ani příliš zužující, a soud musí jeho rozsah přezkoumat. V případě stěžovatele, který hledá v ČR ochranu před neuspokojivou osobní a bezpečnostní situací v zemi původu, však není zřejmé, čím konkrétně se žalovaný a poté soud zabývali (ačkoli stěžovatel konkrétně poukazoval na své obavy z pronásledování, z uplatňování politiky jednoho dítěte, ze sterilizace manželky a z uvěznění proto, že má dvě děti);

to činí rozhodnutí soudu nezákonným. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Požádal též o to, aby byl jeho kasační stížnosti přiznán odkladný účinek; o této žádosti však zdejší soud nerozhodoval s ohledem na to, že s účinností od 13. 10. 2005 má kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění zákona č. 350/2005 Sb.).

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na tom, že jak jeho vlastní rozhodnutí, tak rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem. Upozornil též na to, že podaná kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatele. Navrhl proto, aby byla kasační stížnost buď odmítnuta pro nepřijatelnost, nebo zamítnuta pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve ve smyslu § 104a s. ř. s. zkoumal, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Kasační stížnost je nepřijatelná.

Tzv. politika jednoho dítěte, kterou žalobce označil jako důvod svého odchodu ze země původu a důvod svých obav z návratu zpět, není azylově relevantním důvodem, jak již zdejší soud uvedl např. v rozsudku ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Azs 120/2005 - 60, publikovaném pod č. 1205/2007 Sb. NSS. Soud tu zdůraznil, že politika jednoho dítěte může být podle okolností považována za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu, je-li provázena např. nucenou sterilizací či kastrací. Obavy z takových postupů však u stěžovatele nejsou na místě jednak s ohledem na postupné zmírňování této politiky, jednak i vzhledem ke skutkovým okolnostem v jeho věci (stěžovatele tížila podle jeho tvrzení nutnost zaplatit pokutu za předčasně narozené dítě, nikoli obava z toho, že by jeho manželka mohla být sterilizována). V neprospěch stěžovatele hovoří i skutečnost, že o azyl požádal až po několika letech pobytu v České republice a poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění; v takové situaci nemohou obstát tvrzení o obavách z návratu do země původu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, nebo jeho rozsudek ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, oba dostupné na www.nssoud.cz). K mezím soudního přezkumu správního uvážení o přiznání či nepřiznání humanitárního azylu se pak zdejší soud vyjádřil v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, nebo ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48 (oba dostupné na www.nssoud.cz); v tomto ohledu nelze rozhodnutí městského soudu považovat za nepřezkoumatelné. Námitky, jež stěžovatel vznesl, byly tedy v judikatuře zdejšího soudu opakovaně řešeny s tímž výsledkem a městský soud se nedopustil ani žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2008

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu